

## Crucea anilor pierduți

Nicu Hăloiu

---

Crucea anilor pierduți

Dacă adun toți anii și mi-i așez pe piept,  
acei ani de demult, când încă nu ne-aveam,  
m-ar durea păcatul că n-am putut să-aștept  
să intre-n mine glasul cu care nu-ți vorbeam!

Și astăzi îmi duc crucea, severă, de tăcere,  
cu fiecare gând cu care-mi amintesc,  
simțind și eu în mine din vechea ta durere  
și-ți oblojesc eu rana, spunând cât te iubesc!

Fetița strigă-n tine din cușca ei de gheață  
încă din vremea-n care, atâți te-au neubit,  
dar mă privești duios, femeie ce-mi dai viață,  
iubindu-mi bucuria de-a te fi regăsit!

Aducerile-aminte, ne ning acum cu flori,  
precum sunt mirii ninși la sfânta cununie,  
că-n anii mei tăcuți, visam de-atâtea ori,  
o lumea doar a noastră, scăldată-n poezie!

Iar azi îți văd în ochi acele priviri dulci  
cu care mă strigai în anii mei tăcuți  
și nu mai simt povara nemiloasei cruci,  
ce-mi tot apasă pieptul cu-atâția ani pierduți!